

*

*A titkos völgyek kopott imalmát,
mit összetart a repetíció,
a szerzetesek sima egyenarcát,
mit nem kísért az álnok és a jó,
az útonállók hegyes görbe kését,
hogy belőled csak bomló hús marad,
az ideált, mit elvesztettél végképp,
hogy legelőször virradt rád a nap.*

*

*Földalatti tartalékait
az áldott-nyüzött egy szem anyanyelvnek,
a felgyűrt égen időzni, amíg
az életórák cikkei betelnek,
a zebrákat, hol néni csosszan át,
egy régi tánclépést a szürke gipszben,
a pincejárt díszkrét dohszagát,
hol könnyű fröccsre beugrott az Isten.*

*

*E szellemi vegyeskereskedésben
te, botcsinálta, jobb híján-szatócs,
csak álldogálsz a vásárlói vészben,
mert előbb-utóbb úgyis megcsalódsz,
és hibádzik majd számla és a leltár,
s védelmi pénzt sem fizet rég a bolt,
s botorul abban sem bízatsz immár:
a szenilitás bármit is megold.*

*

*A legutolsó szösszenet
nem tudálékos epilógus,
nem összegzi ógörög kórus,
mondandója úgy összemegy,
mint mosásban kényes szövet,
mindent, ami csak volt előtte,
súlytalanítja ez a dőre
sereghajtó kis szösszenet.*

KÜRTI LÁSZLÓ

Mint pernye

*Veszteségeink mind átnyúlnak egymáson.
Különös, hogy saját lelkifurdalásom
lehetne fedezék, bár csak most, ez egyszer.
Hűvös vendég vagyok, háborúznunk sem kell.*

*Látod, külön alszunk, szűk fotel az ágyam,
fülemben szerettél suttogni korábban.*

*Kék zománc a hűség, lepattogzik rólam,
hiába is szidnál, nincs amibe szórjam.
Hideg a tenyerem, téved minden jóslat.
Szív- vagy élvonal – melyikben vagy, nem vagy?*

*Elkoptnak az utak, mint a tenyérárkok.
Szánkból csak pernye hull. Erőtlen átok.*